

Unionistinen liike ja sen Menestymismahdollisuudet

**Kirjoittanut
Kaapo Murros**

**Kustantajat
MURROS & RIIPPA.**

Hinta 25 senttiä.

Unionistinen liike

ja sen

Menestymismahdollisuudet

Sirjoittanut

Kaapo Murros

Rakentaja, Mich.
Siirtolaisen kirjapainossa
1904.

Tämä pienoinen vihkonen ei kestä
määrämpää arvostelua eikä sitä ole
niiskikään väitöskirjaksi aiottukaan.

Amerikan suomalaisten kesken on
työväen liike vasta ensimmäisellä a3-
keellaan, siinäkin vielä pohjaa ja pe-
rustetta hapuillen. Ennenkuin tämä
peruste on löydetty ja selväksi tehty
itse kullekin, ei voida ajatellaakaan
minkäänlaista kehitystä liikkeessä.
Epäilemättä sen ensimmäisiin edelly-
tyksiin kuuluu niiden muotojen ja jär-
jestysten tunteminen joiden ympärillä
ja vierellä tätä liikettä aiotaan
eteenpäin viedä. Amerikan nykyinen
valtavasti työväen liike on jyrkästi
poikkeava vanhan maailman, myös-
kin Suomen, työväen liikkeen peria-
atteista, ja sitä tärkeämpää on sen
muoksi sen periaatteet tuntea, ennen-
kuin siinä sitouksella ryhdytään ominta-

keista suomalaisista työväen liikettä perustamaan. Näistä periaatteista on tässä vihkosessa tarkoitus selvää tehdä, ja toisaalta on tunnustettava sen heikkoudet — se kun on kirjoitettu sanomalehtiartikkelien supistettujen rajojen sisälle — antaa se toivottavasti selityksen Amerikan unionismin syntyyn ja kehitykseen. Ja jos se senkin kansalaisille tykenee selväksi tekemään, yhtyneen varmaan moni muukin toivomaan sille laajaa lufijakuntaa.

Ralewa, Mich. elokuulla 1904.

Raapo Murros

Alkusanaja.

Kuluneen vuosikadan nykyiselle vuosikadalle jättämä tärkein perintö oli epäilemättä se yhä laajenewa, yhä enemmän huomattawa ja taloudellisia peruslakeja järkähttelewä liike jota tunnetaan yli maailman thöwäen liikkeen nimellä. Tuskin sata vuotta on kulunut sen ensimmäisistä todellisista syntyäoireista, ja muutamaaan vuosikymmeneen rajoittuu se aika jolloin se suuntansa wiitoitti ja riwejänsä järjestämään ryhtyi, mutta jo ovat miljoonat sen lipulle kuuliaisuutta wannoneet, ja parikin viime vuotta osottaa, miten tavattomalla woimalla ja wauhdilla ne rivit taajenevat. Nähtäwiisämme ei ole enää

järjestymätön, itseliään tarpeitustaan
ymmärtämätön kirjawa lauma joka
wain ääntä pitääkseen huutaisi, kuten
liikkeen vastustajat yhä vielä sangen
miehellään wäittävät, waan edesjäm-
me on luja rintama jonka toimeet, ai-
komukset ja vaatimukset ovat talous-
tieteilijain wakaumusjellista kieltä,
filosoofien loogillista perustelua ja
kokeneiden ymmärtäväisten miesten
paljastelua. Työn armeija ei ole
ruoskalla koottua orjajoukkoa, waan
wanhan wakaumuksen pohjalla seisoo
ja tulevaisuuteen luottawaa kan-
saa joka tietää olewansa kerran
e n e m m i s t ö n ä. Se uskoo ker-
ran pääsewänsä määrääwäksi yhtiä
warmasti kuin yhteiskunnassa por-
waristo pääsi kufistettuanja tämän
saman köyhälistön avulla ylemmät
wallassa olleet säädhyt. Mutta se us-
koo myös paremmin woitwanja wal-
lankumouksensa tuloksia kättää kuin
porwaristo, eikä se aio wäheмпään
tyhytä kuin kaiken sarron ja kurjuu-
den häwittämiseen, se aikoo tyhyttää-

wällä tavalla rattaista aineellisen wiheliäisyyden ja yltäkylläisen äweriäisyyden suuret ristiriidat.

. Se epäämätön tosiseikka että aikamme ja yhteiskuntamme suurimmat mätähaawat juuri näistä ristiriidoista saawat elinwoimansa, waikeuttaa ettei tällainen pyrkimys woi olla ytimenä yksinomaan yhden kansaluokan pyrkimyksissä, waan samaan päämäärään on kaikkien muidenkin suunnattawa toimintansa jotka haluawat jotakin parannusta aikaan saada apua huutawissa epäkohdissa. Työwäen liike ei siis enää nykypäivässä muodossaan ole yksinomaan ruumiillista työtä tekewän kansan liike, waan se on yleensä yhteiskunnallista parannusliikettä, sosialismia. Etikäsosialismikaan ole enää samaa mitä sen suunniteltiin olewan Marxin ja Engelsing päiwinä, waan se on laajempaa laajempaa. Käytännössä on osottanut lähempiä teitä ja mahdollisuuksia toisaalla, joista ei silloin vielä tiedetty. Marxilaisten jyrkkä riippuminen mestarin-

ja periaatteissa ei voi olla asialle hyödyksi sentään tuofti että fofialismi ei eroa muista aatteista millään tavalla muodoltaan; se kehittyy yhä ja muodostuu yhä, etenkin juuri käytännönjä avulla. Siinä myöskin on syymiksi ei toiminnan tarkkoja rajoja voida milloinkaan pitemmälle ajalle piirtää. Kunhan päämäärä on selvillä, näyttää kyllä kehitys itse oikean tien edistysjään.

Edellä olemme huomioon ottaneet vain n. s. valtiollisen työväen liikkeen joka vanhassa maailmassa on niin tavattoman suuressa kuluksa. Sen rinnalla on uudessa maailmassa kehittymässä toisenlainen liike, joka myöskin päämääräkseen on asettanut köyhälistön aineellisen tilan parantamisen ja joka käytännöllisesti on epäilemättä paljon enemmän voittoja saavuttanut kuin liike vanhassa maailmassa. Tämä liike tunnetaan unionismin nimellä. Samalla kun vanhan maailman työväen liike koettaa lainsäädännön tietä saada kapi-

talismin valta kufistetufsi, on unionismilla tarkoituksena tanakasti ammattifunnittain järjestymällä saada wastapainoa kapitalismille ja niin „aseellista rauhaa“ ylläpitämällä woittaa työmäestölle etuja. Unionismi luottaa nyhysten talouslakien pontevuuteen, jotawastoin sosialismi ne keltwottomina hylkää. Unionismi kannattaa sowingto-oikeuksia työn ja kapitaalın riitojen ratkaisijoiksi; sosialismi wäittää ettei sowingto-oikeusfien avulla woida woittaa paljon mitään, niin kauan kuin yhsityhet saawat luonnon tulolähteitä pitää ominaan, niin kauan kuin keinottelijain epäluokuisa joukko saa tointansa jatkaa.

Ammatilliset harrastukset laffoi-
neen eivät ole wieraita sosialismille-
kaan, mutta ne owat wain nyhkaikaa
warten. Samaten eivät sosialistiset
aatteet ole peräti wieraita unionis-
missa, waiikka ne yhä wielä owat ta-
lakynnessä. Näyttää kuitenkin siltä
kuin sosialistinen aines unionismissa-

fin yhä olisi lisääntymässä, ja sellaiset ajat kuin nykyäänkin Amerikassa vallitsee ovat omiansa sitä lisäämään. Tämän kevään kuluessa on unionismin melkein järjestään tähtynyt taipua kapitaalın tahtoon lakkotappion pelossa, ja sellainen epäilemättä herättää epäilystä koko liikkeen mahdollisuuksiin.

Mutta niistä myöhemmin.

Tarkoituksena on seuraavassa esittää unionismin syntyä ja sen kehitystä sekä sen mahdollisuuksia tulevaisuuteen nähden. Meitä Amerikan suomalaisia koskee tämä asia sangen läheltä; yhä kiristymät olosuhteet työn ja kapitaalın välillä, yhä laajemmiksi käyvät varustukset molemmin puolin — viimeksi suuria lupaan *Employers' Associationin* perustaminen Chicagossa — ennustavat jotakin tanakampaa yhteenottoa tulevaisuudessa, josta Pennsylvanian hiililakko jo antoi aavistuksen. Eikä silloin ole yhdentekevää, mikä on meitä läisten mielipide asiassa. Suoma-

laiset Ameritasja ovat työmäestöä
melkein poikkeuksetta, ja heillä tähtyh
olla selvillä tämän maan suuret työ-
suhteita koskevat tshymtshet etufä-
desjä.

Työn ja kapitaalın suhde Englannissa viime vuosisadalla.

Ammattiyhdistysten synty.

Ennentuin Amerikan unionismin syntyä saattaa hymärtää, täytyy tuntea sen synty Englannissa, josta se sellaisenaan on tähän maahan tuotu niinkin yksityiskohtia myöten että osaksi on niiden entinen salainen luonoksen jällytetty, seikka mikä Englannissa aikoinaan oli wälttämätöntä, mutta tässä maassa tuihi tarpeeton. Mutta salaseuran on yksi puoli amerikalaisen intohimon omituisuutta.

Stahdeijannentoista vuosijadan loppupuolelta laskee suurteollisuus Englannissa alkunsa, ja samalta ajalta on peräisin se suurteollisuuden säälittävä uhriluokka jota warsin kumawasti on ruwettu tuntemaan „ryhystöhälistön“ nimellä. Silloin luetiin Englannissa kuoleman tuomio kanturien idylliselle ammattikunnalle. Uudet sukret keksinnöt muuttivat kutomijen tehdasteollisuudeksi, jonka kansja yksilö ei pystynyt kilpailemaan. Maaseudun rauhassa pelto-tilkkunsa keskellä työskentelewä kanturi huomasiin käsityönsä yhä vähemmin leiwille Ihöwän, waikka koettikin epätasaisessa kilpailussa pitää puoltansa lastensa ja waimonsain avulla. Tyshywät tehtaat weiwät woiton, eikä auttanut kanturin muuta kuin ruweta niihin palkkalajeksi taikka heittää kangastuolinsa loukfoon ja koettaa pienestä maapalasta pusertaa elantoa. Tällä tavalla Englannin kansan wanhin luokka menetti itsenäisyytensä ja sekoit-

tui köyhälistöön, työväestöön, joka
yhä lisääntyi, sikäli kuin yhä uudet
keksinnöt laajensivat suurteollisuuden
ennen aavistamattomille aloille. Ja
se laajeneminen oli tawatonta; teh-
taita syntyi pian joka kolkkaan ja ih-
mistoimaa tarvittiin entistä enem-
män. Miehet eivät enää riittäneet,
vaan lapset ja naisetkin se tempasi
koneittensa ääreen, ja siitä alkoi se kau-
hea heikkojen ihmistaimien runtele-
minen, jota kapitalismi ei vielä mei-
dän päivinämmeäkään ahneudeltaan
osaa kuoleman synniksi lukea. Kapi-
taalit kasaantuivat yhteen, uusia yri-
tyksiä yhä syntyi, uusia koneita yhä
pöystytettiin ja kaikki itsenäinen am-
mattimääränsä uhkasi samalla kuol-
la tykkäänään niiden käyttäjiltä. Työ-
miehkin oli vain kone. Ruokaa ja
juomaa mätettiin hänelle suuhun sa-
masta syystä vain kuin öljyä konee-
seen, ja lepoa suotiin siksi ettei nyt
aitaan käsiin näänthnyt. Ja jos jo-
ku näänthikin, oli pian toinen tilalla;
vähemmän oli wäliä yhden työn te-

fijan näänthymisestä kuin koneen rik-
kumisesta.

Se meni lopulta aivan hletttömiin,
ja työmiehet näkivät joka hetki, miten
mitättömäksi heidän ihmisarmonsakin
polettiin. Kapinahenkeä syntyi teol-
lisuusarmeijassa, ja se pyrki saamaan
hijimielisen suuntansa. Kapitalismi
säikähti, mutta talttui pian. Olihan
lainjäädäntö waralla. Ja niin jää-
dettiin 1799 laki jonka mukaan työ-
väestön kokoontuminen ankarasti
kiellettiin.

Keino oli kyllä hyvä, mutta se tuli
liian myöhään ja waitutti sentafia
aivan päinvastoin kuin tarkoitettu
oli. Warsinkin tehtailijat katsoivat
etunsa waativan että tämän lain
noudattamista mitä tarkimmin wal-
wottiin, ja se seikka saattoi hitaim-
mankin työmiehen weren läikähtele-
mään. Salaisia yhdistyksiä muodos-
tui kaikkialla, ja niihin otettiin jäse-
niä pelottawien walojen ja lupaus-
ten ohella. Joka sellaisen walan rik-
koi, ei ollut warma missään enemmän

henkensä ja ruumiinsa kuin omaisuudensa puolesta. Tällaisilla yhteyksillä kun valitsevain lakien mukaan ei ollut minäänlaista puolta rauhallisissa teoissa, tähtyi niiden aseinaan käyttää väkivaltaa. Murhapoltot ja murhat olivat tavallisia, koneita särettiin misjä vain tilaisuutta oli eikä aseellinen sodankäyntikään ollut erittäin tavatonta. Ja lakot astuivat päiväjärjestykseen, niitä toimeen pantiin ammattikunnittainkin, waikka työväestöä oli kielletty kokoontumasta. Tähdellinen anarkia oli muutamain paikoin pääsemässä valtaan.

Silloin huomasiwat kapitalistitkin että ensimmäisestä teinosta ei mitään apua lähde. Kokoontumiskiello peruutettiin senwuoksi parlamenttissäädöksellä 1824.

Ja nyt alkaa Englannissa työväen liikkeen kukoistuskauti — hetkeksi. Misjä waan teollisuusyrityksiä löytyi, siellä myös syntyi ammattiyhdistyksiä (trades union), ja lakot alkoivat warsinaista osaansa näyttele-

mään teollisuudessa. Niin valtava oli tämä liike että parlamentti jo seuraavana vuonna 1825 pelkäsi liiaksi taipuneensa ja määräsi että väkivaltaisuuksien syntessä asianomaiselta ammattiunionilta saatiin riistää kokoontumislupa. Se ei liikkeen kehitystä ehennyt estämään. Raikulla oli wallalla se mielipide että työväestön tuli liittä yhteen portaarillista sortoa vastaan taistelemaan.

Unioiden toiminta.

Ammattiunioiden ohjelmassa oli: palkan pysyväiseksi määrääminen sopimuksen kautta isännistön ja asianomaisen union välillä; palkan sovitteluinen isännän nauttimien tulojen mukaan; palkan korottaminen aina sopivan tilaisuuden sattuesssa sekä sama palkka kussakin samallaikäisessä ammatissa. Sjännille annettiin tämän takia palkkauslista, jonka mukaan heidän tuli palkat maksaa. Edelleen oli ohjelmana oppilasmäärän su-

piistaminen, jotta työväen tyhyntä ei pieneniisi eikä palkkaa sen nojalla voitaisi alas polkea. Uusia koneita ei hnyväksyttö ja niiden kähntiin pamao wastustettiin aina sangen kiihkeästi, koska parannetut koneet päästivät ijännälle ihmismoimassa. Vielä oli unioitten tarkoituksena avustaa työttömiä tovereita. Se tapahtui joko suoranaisesti raha-apua antamalla tai siten että union puolesta annettiin työttömälle kortti, josta oikeutti hänen saamaan apua työn etsinnässä muilla seuduilla sen paikan union jäseniltä. Kortin saanut matkusteli sitten työn haussa, kunnes onnistui vakituisen työpalkan löytämään.*)

Tällainen yhteistoiminta saattoi eri seutujen uniot lähentymään toisiaan, ja pian saatiin unioitten kesken toimeen piiriyhdistyksiä, ensin lähellä toisiaan olevain paikkakuntain kesken. Ne pitivät kokouksiansa joissa keskusteltiin piirin yhteisistä asioista. Saatiin laajeni yhteistoiminta pitemmäl-

*) Matkustavaa union miestä kutsuttiin nimellä tramper.

le, niin että 1834 koko maata käsittävä unioitten keskusliitto perustettiin. Njan kommunistiset aatteet pääsivät senkin piiriin jo kylvämään siemenään ja vähältä piti ettei tällöin Englannin työväen liike saanut kokonaan kommunistista ohjelmaa. Mutta liitto luotti liian paljon voimiinsa; se ryhtyi puuhaamaan suurlakkoja, suunnitellen jo koko maan työväestön nostamista yleislakoon, jotta vaatimukset olisi saatu heti perille ajetuksi. Sellaisia puuhia seurasivat kuitenkin aivan säännöllisesti masentavat tappiot ja ne lopulta vetivät koko liiton hajalle.

Mutta yksityisiin unioihin ei se isku vaikuttanut. Niiden toiminta jatkui keskeytmättä. Tarkoitusten toteuttamiseksi käytettiin seuraavia keinoja:

Jos joku yksityinen taikka useampi isäntä kieltäytyi maksamasta union määräämää palkkaa, lähetettiin asianomaisen luokse lähetystö tai annettiin hänelle kirjallinen haaste. Ellei se auttanut, määräsi unio sen isännän

työpajoisja työt lopetettaviksi ja kukaan mies läksi kotiaan. Nämä työstä luopumiset (turn-out eli strike) olivat joko osittaisia tai yleisiä, riippuen siitä kieltäytykö vain muutama isännistä noudattamasta union palkkalisää, vai tekivätkö sen koko ammatin työn antajat. Mutta nämä lafot, eritoten osittaiset, eivät monasti onnistuneet; tehtailija sai nimittäin helposti pestatutsi unioon kuulumattomia miehiä palvelukseensa, ja niin meni koko lafopuuha mytthyn. Sellaista tappiota seurasi tavallisesti verisiä yhteentörmäyksiä lafolaisten ja lafon rikkojain (knobstiaß) välillä; lafolaiset uhkailivat rikkureita ja räätälsivät heitä sydämettömästi, missä tilaisuutta sattui. Nävimätpä lafolaiset joskus täyjisä aseisja warjinaisja sotaakin sekä rikkureita että järjestyksältaa vastaan. Sellaisista teoista tietyksi seurasi laillinen kanne, ja koko unio virallisesti hävitettiin.*)

*) Katsa F. Engellin teosta „Die Lage der arbeitenden Klasse in England“.

Mutta paljon niisjä taisteluisja oli karkwasta jappea molemmin puolin. Shmeellisen nopeasti ehti suurteollisuus luoda itsellensä tiitä riippuvan wihollisjoukon. Kuwaawin esimerkki tynön ja kapitaalın suhteesta näinä aikoina oli Glasgowin puuvillan keh-rääjäin union järjestelmällinen anar-fistitaistelu kapitaalia vastaan 1830 luvulla. Sillä uniolla oli salaperäinen komitea, jonka olemassa olosta eivät kaikki jäsenetkään paljon mitään tietäneet. Tämä komitea wallit-si union rahastoa ja toimi salaisesti, nopeasti ja pontewasti kenellekään teoistaan tilää tekemättä. Ja se toi-minta oli hirweätä. Lafon aikana ko-mitea julisti lafon rikkurit ja uppi-miskaiset isännät henkipatoiksi sekä ju-listi palkinnon heidän päistään, samoin kuin tehtaitten polttamisesta ja koneitten särkemisestä. Murhia tapahtui sängen usein, mutta murhaajia ei saatu kiinni, sillä komitea heidät auttoi pakoon Amerikkaan. Wasta wuosien päästä tämän salaliiton perille päästiin ja päämiehet saatettiin

rangastukseen. Se tunne seijttömäs-
tä oikeudesta, sanoo Carlyle tästä
asiasta kertosessaan chartismin yhtey-
dessä, joka näitten miesten rinnassa
paloi, mahtoi olla joukon kesken wal-
tata ja laaja juuriltaan, kun se waif-
ka wain muutamissa saattoi tällaises-
sa muodossa esille puhjeta! —

Chartismi.

Samaan aikaan jolloin ammatti-
uniot suuren keskusliittonsa puuhissa
kärsiwät tappion, synthi tai oikeas-
taan jatkui Englannissa toinenkin
muoto työmäen liikettä. Työmäes-
tössä oli vielä tällöin Robert Owenin
aikaisia mielipiteitä wallalla kommu-
nismiyhteiskunnasta, ja kun unioiden
kommunistiset harrastukset keskuslii-
ton kanssa hautautuivat, ryhdyttiin
lainlaadinnan kautta ajattelemaan
parannusten saantia. Niensä oli
kuitenkin myös se hymärrys wallalla
ettei silloisesta ylimysparlamentista
woinut sellaisenaan toivoa mitään

lainlaadinnallista apua. Työväestön tämä osa liittyi sentafia pikku portarten radikaalisen puolueen kanssamaan vaatimaan yleistä äänioikeutta. Köyhälistön avulla tai ehkä sen pelosta uusi vaalilaki annettiinkin 1832, mutta se wakuutti äänioikeuden vain keskiluokalle, eikä sen enemmästä myöntämisestä tahdottu kuullaakaan. Sen se vaalilaki waukutti että teollisuuskapitalismi sai woiton ylimystöstä, mutta työväestö ei siitä apua saanut. Uusi parlamentti otti teollisuuden siipiensä suojaan, mutta ei tahtonut parantaa sen palvelijain asemaa.

Wuonna 1835 kokoontuivat tyhtymättömät sentafia Lontooseen muodostamaan työwäen puoluetta. Siellä lausuttiin wallasja olijoille vaatimukset lyhyessä ja suorassa muodossa. Ne vaatimukset olivat seuraawat: Yleinen äänioikeus, käsittäwä jokaisen terwejärkisen rikollisuudesta wapaan miehen; wuotuiset parlamentin waalit; palkka parlamentin jäsenille; salainen äänestys; samallaiset

maalipiirit sekä jokaisen valitsijan maalikelpoisuus.

Näiden vaatimusten perille ajami-
seksi syntynyt liike, chartismi, oli en-
simmäinen uuden ajan köyhälistön
tekemä yritys saada valtiollisia edus-
tajia itselleen etujansa suojelemaan.
Mutta se liike ei kuitenkaan ollut puh-
taasti köyhälistön riveistä muodos-
tunut, eikä edes suurimmaasi osaksi-
kaan. Pikku porwaristoa oli siinä
eniten, ja ammattiunionit, vielä suuren
tappionsa hymälle ihmoinä pyyhivät
siitä erillään. Mutta runsaasti oli
liikkeessä edustettuna kapinahenkeä
olevia oloja vastaan, ja siihen lii-
keeseen köyhälistö perusti toiveensa.

Sekä valtaan päässyt kapitalismi
että valtansa menettäneet ylimystö
kossittelivat nyt kumpikin tätä uutta
puoluetta vielä riidellesjään wallas-
ta. Ahmentuntinen thöpäimä, joka
chartismin ohjelmaan myöskin kuu-
lui, oli se thötti jota kummaltakin puo-
len tarjoiltiin. Ahshymhksenä oli wil-
jatulli, jota teollisuuskapitalismi tah-
toi poistaa, mutta ylimystö, suuret

maan omistajat, jäilyttää. Chartis-
mia ei wiljatulli ollenkaan liikutta-
nut, olipa se olemassa taikka ei, ja
warjia hywin hymärrettiin ettei wa-
paakauppaa köyhälistön eduksi waa-
dittu, waan siksä että leipä olisi pys-
nyt halpana ja työpalkat alhaalla.
Sentafia ei uudella puolueella tässä
kysymyksessä ollut mitään mielipidet-
tä; se yritti tarkasti luomia eteenpäin,
aina sille puolen kallistuen mistä luu-
li paraiten hyötyä woittawansa, mut-
ta joutui kummankin waltapuolueen
petettäväksi. Tätä menoa jatkui
wuoteen 1842, jolloin kapitalistien
alkuun yllättämä suuri lakko paljasti
köyhälistölle sen tärkeän seikan että
waltapuolueilta heillä ei ollut mitään
apua toiwottawissa. Itse bähthä nous-
ta waltaan, jos mielihä saada sanallen-
sä painoa. Ja niin sai chartismi uu-
den herättyksen ja uuden isjähkyksen.
„Politiillinen walta on keinomme,
yhdistekunnallinen onnellisuus pää-
määrämme,“ se nyt nostettiin char-
tismin sotahuudoksi ja se sai walta-
waa kannatusta. Niike sai uusia woi-

mia, se vahvistui ja alkoi esiintyä pontevammin saavuttaen jo jonkun verran käytännöllistä menestystäkin.

Mutta liikkeen porwarilliset ainekset eivät taipuneet tähdelleen sulautumaan köyhälistön kanssa. Ne tahtoiwat olla yläpuolella ja ne helliwät olemaisista yhteiskuntaa, kunhan siihen wain hiukan parannuksia toimitettiin, jota vastoin köyhälistön puolelta ryhdyttiin yhä wanhemmin waatimaan perinpohjaisia uudistuksia. Wannermaalla esiintyi kumouksellisia mielipiteitä yhä taajemmassa, enteinä 1848 kumoustuoden tapahtumalle, eiwätkä ne woineet olla leimsansa Ihömättä Englantiinkaan. Chartismissa wanfistui yhä waramemmalle pohjalle kumouksellinen puoli, ja waltaleirissä seurattiin suurella lewottomuudella sen kehitystä. Tämän lisäksi liiallinen tuotanto sai aikaan aina säännöllisiä liikesekausia, ja kun vuonna 1847 samallinen seisaus tapahtui, ylti lewottomuus yhä suuremmissa määräsä. Sa-

maan aikaan nälänhätä Irlannissa synnytti siellä muutenkin herkkää mielivuhua. Tila oli arveluttava. Yhteentörmäyksiä kapitalismin ja chartismin välillä odotettiin tapahtuvaksi millä hetkellä tahansa. Vallankumous tuntui välttämättömältä.

Englannin yhteiskunnan ja kapitalismin pelasti Ranskan 1848 vuoden kumous.

Chartismin portwarilliset ainekset säikähtivät Ranskan kumousmiesten sosialistisia julistuksia; he luopuivat puolueestaan, eikä chartismi voinut sitä iskua kestää. Rivit horjuivat, köyhälistö epäli voimiansa, ja niin koko liike menehtyi. Kapitalismi löi loistavasti molemmat vastustajansa; se kumosi wiljatullin, sääsi vapaa-kaupan ja näillä kahdella tempulla kufisti ylimystön perin pohjin. Chartismi hukui Ranskan kumouksen maininkeihin.

Duofisadan jälkipuolisto.

Ja nyt alkaa Englannin teollisuuden tavaton kukoistuskausi, jolloin samalla ilmenee merkillinen käänös kapitalismin ja työväestön suhteissa toisiinsa. Valtaan päässyt kapitalismi unelmoi Englannin suuruutta maailman teollisuuden keskuksena. Englannista oli tuleva se napa, jonka ympärillä maailman liike-elämä oli pyörivä. Muut maat saivat sinne tuoda raaka-aineita ja elintarpeita, mutta Englanti ne jalostettuina tuotteina luvittaisi kaikkeen maailmaan. Koko maailma tulisi olemaan suuri markkinapaikka, jossa Englannilla oli oleva yksinomainen teollisuustuotteiden myyntioikeus. Se oli ihana unelma, joka nähti niin helpolta toteuttaa ja olisi epäilemättä toteutunutkin, elleivät ihmiset olisi niin pahoja apinoimacn. Muutkin maat tajusivat teollisuuden merkityksen ja tunkeutuivat vähitellen samoille markkinoille, ja niin on Englannilla nykyään voitettavana kansainväli-

nen kilpailu, jossa sen tähty joutua tappiolle. Mutta siitä myöhemmin.

Sanoimme jo että käänne tapahtui kapitalismin ja työväestön suhteissa. Chartismin vaikutus oli ollut siksi tuntuva, köyhälistön mielen ilmaukset siksi perustettuja että kapitalismi aiheisi sen vain ajaksi lamaantuneen. Samalla se tajusi myös että sen hii-
walta ei tule olemaan pysyvää laa-
tua, ellei se voi kahlehtia juuri köy-
häälistöä omiin tarkoituksiinsa, yhtä
köy-tä vetämään. Kapitalismi oli
saanut ehdottoman voiton koko lin-
jallaan, mutta järkewästi se osasi olla
myös wäärin kääntämättä voittonsa
hedelmiä. Karl Marx sanoo war-
sin kumawasti että ne jotka 1848 wal-
lanfumousliike masensi, joutuivat sa-
man liikkeen testamentin toimeenpa-
nijoiksi. Englannissa ei fumousta
tapahtunut, mutta sen uhkain vai-
kutti samalla tavalla kuin war-
sin kumouksessa itse fumous. Ennen oli
tehda-
slafi, joka ainakin nimeksi oli
suojaawinaan työwäestöä, ollut teh-
tailijain filmätikkuna; nyt se huomaa-

tiin erinomaisen hyväksi. Unioni-
uniot oli kirottu ennen paholaisen tek-
sinnöiksi, nyt ne huomattiin erinomi-
iksi kehittämään työväestössä ter-
veitä taloudellisia periaatteita. Yksin
lakotkin huomattiin hyödylliseksi, war-
sin sen jälkeen kun kapitalistit itse
huomasivat voivansa niitä käyttää
yhtiötannon ilmeistössä. Ja char-
tistinen ohjelma, jolle ei pienintä
tunnustuksen merkkiäkään ennen
myönnetty, otettiin nyt päätöhdis-
saan kapitalismin omaiksi.

Nämä suosioilisesti luovutetut
myönnytykset tekivät todella tarvoi-
tetun vaikutuksen pitkäksi aikaa. Eng-
lannin työväestöstä katsoivat wal-
lanfumoukselliset ajatukset, sosialismi,
jolla oli alulla niin erinomainen maa-
perä, ei saanut kannatusta, ja unio-
nismi muodostui vähitellen jonkin-
laiseksi työväen ylinnästä joka ei
missään tekemisissä halunnut olla
köyhälistön kanssa. Ja kuitenkaan
ei itse asiassa tämän köyhälistön tila
paljonkaan parantunut. Lehtaitten
työväestö ja uniot saivat sen hyö-

dyn mikä kapitalismista lohtesi, ja siksi etupäässä varsinainen työväen liike siellä melkein kokonaan sammui. Lehdistöissä lyhennettiin työpäivä ja maksettiin koko kohtuullisia palkkoja, ja että työväestö oli verraten tyhmyäistä, osottaa se seikka että josta kymmenestä heidän toimeenpanemastaan lafosta yhdeksän lähti tehtailijain aloitteesta. Uniot jälleen erottautuivat ammattikunniksi, joissa alaikäisten työ ei kennyt liikaa kilpailua kynnnyttämään ja jotka sentafia saattoivat omaa tilaansa erinomaisesti puolustaa, mieläpä siihen määrään että pystyivät vastustamaan uusien koneitten kätöntöön ottoa. Unioiden jäsenet tunsivat olevansa niin hyvällä puolella könhälis- töön nähden että he ovat vähitellen pyhähtyneet kehityksessään: nyhminen tila sellaisenaan on hyvä eikä uudistuksia tarvita. Se saavat omalla alallaan tahtonsa läpi ja kurjuuden aallot eivät pääse heidän lattioitansa huuhtelemaan.

Mutta toisin oli laita warstinaisen irtonaisen työväestön, köyhälistön. Uudet maanviljelyskoneet sekä teollisuuden erinomainen kukoistus ajoi maaseudun irtonaista kansaa kaupunkeihin ja köyhälistön luku lisääntyi. Tirahteli tälle köyhälistöllekin kuitenkin silloin tällöin joku muru niistä annoksista, mitkä suurimmat osat joutuivat edistyneempään työväen luokkien tehdastyöväestön ja unioitten osaksi. Ja nämä murut ne kauan elättivät köyhälistönkin tyhtyväisyyttä. Se näki ainakin että sen asiaa harrastettiin ja se toivoi eikä melunnut. Mutta wäiwimmallakin järjivällisyydellä on rajansa.

Mainitsimme jo miten Englannin kapitalismi suunnitteli tulevaisuutensa. Wttime vuosijadan loppupuoliskon ensi neljännes tuntui siltä kuin tämä kunnianhimoinen unelma nähtäisiin todellakin toteutettuna. Englannin teollisuus oli niin kukoistawassa kunnossa ettei sen kansa kukaan pystynyt kilpailemaan. Mutta se ei woinut tilaansa kestää. **Wlituo-**

tantoa ei osattu välttää, ja niin syntyi jälleen teollisuuspulia jotka sangen ankarasti kostivat köyhälistöön. Ja jifäli kuin muissa maisja, eritoten Amerikasja ja Saksasja ominta-keinen teollisuus pääsi wauhtiin, kätiwivät markkinapaikat nhä ahtaammiksi. Kapitalismin luonteeseen kuuluu kaswaminen. Sellainen liike joka ei woi edistyä, on kuolemaan tuomittu, sillä paikallaankaan ei woi kapitalismi seisoa.*) Luonnollista sentatia oli että Englannin teollisuus-pula alkoi kändä melkeinpä pshywäiseksi, kun uusia ulkonaisia markkinapaittoja ei awautunut ja Amerikan tawarat tunkeutuivat entisille markkinoille.

Siksi koettawat nyt Englannin waltiomiehet ja taloustieteilijät keksiä keinoja niillä tämä pula saataisiin parannetuksi. Tunnettu on Chamberlainin tullipolitiikka, jonka tarvoi-

*) Suomautettakoon tässä kohden siitä kapitaalisen kehityslaiista joka waijuttaa että esim. miljoonan pääoma meidän päiwinämme ei ole saman arwoinen kuin miljoona sata vuotta sitten.

tuffena on sulkea Englanti ja sen siirtomaat ulkomaitten kaupalta ja liittävä yhteen. Siis vapaakauppa, joka puoli vuosifataa sitten huomattiin teollisuuden elvyttäjäksi, tahdotaan nyt tuomita pois viralta, koska se ei enää kykenekään olemaan yleislääkkeenä teollisuuden pohmelotaudeille. Waikka siitä ei alkusyyttä löydetäkään, voi kuitenkin olla mahdollista että Chamberlain voi pelastaa Englannin teollisuuden tällä tempulla lyhyeksi ajaksi jälleen, edellyttäen että siirtomaat suostuvat pysymään vain emämaan toimekkomina wilja-aittoina ja sen tuotteiden nielijöinä, mutta itse sitoutuvat tulevaisetkin tehtaan ja sulkemaan. Eikä sittenkään keino ole taattu; ellei muuta pelkoa olisi kaan, on se ainakin warma että sellainen järjestelmä antaisi trustihirviölle vapaat kädet, vapaammat kuin mitä sillä missään vielä on. Ja mitä se merkitsee, sen osottaa Amerikan kokemus, waikka se waista on werraten pieni siinä suhteessa.

Sen kerran teollisuus alkoi kasvaa alaspäin, oli luonnollista että se työväestöön etupäässä koski ja kaikkein ensin sen alimpaan luokkaan, köyhälistöön. Se ei enää tyytynyt pelkkiin muruihin, vaan ryhtyi vaatimaan enempiä. Ja niin nähdään tämän myöskin „antikristuksen“, sosialismin, tämän „houriapäisten maailmanparantajain“ teorian, tämän „mahdottonnuksien pilvilinnan“, ja tiesi mitä kaikkia nimityksiä se lienee ojalensa jaanut, nähdään sosialismin marssivan riemukulussa Englantiinkin. Se alkaa kansan kurjimmasta päästä, nousee yhä, astuu jo porwarillisiin asuntoihin sekä harppaa ylimysten salonkeihin. Muodostuu puolue, chartisimi nousee haudastanja, mutta se ei nyt kärsikään enää petollisia pikku porwareita, se vaatii selvät kirjat, mutta kasvaa siitä huolimatta. Vuonna 1892 se puolue ensi kerran koetteli voimiaan, sosialisteja esiintyi ehdokkaina ja voitti — voitti kaikkien kummaksi. Ja taas nähdään siellä alkavan sama

teeren peli kuin ennen chartismin aikana; Chamberlainin tullipuolue toiselta puolen ja vapaakaupan puoltajat toiselta puolen kofiskelewat nuorta työväen puoluetta. Chartismi aikoinaan ei kumpaakaan hyväksynyt, mutta käytti kummankin apua ja lankefi woittawan puolen astinlaudaksi. Nyt tulee uusi kamppailu warmaan osottamaan toista. Työväen puolue hymmärtää että asemata ei enää paranneta enemmän tulleilla kuin vapaakaupallakaan; koko järjestelmä on wäärä, taloudellinen pohja on pahasti kallellansa, sikfi siinä luisutaan. Eikä se tule horjumaan lopullisesta päämäärästänsä joka sanoo etupäässä: tuotanto tulee luovuttaa yhteiskunnan, waltion käsiin!

Unionismi Amerikassa.

Ensimmäinen kehityskausi.

Työväen liike Amerikassa ei perusteeltaan eroa Englannin työväen liikkeen kehityksestä. Koko taloudellinen järjestelmä on täällä ollut sama kuin vanhassa maailmassakin ja vastakohtat myös samat: työn antaja tahtoi työtä saada niin paljon kuin mahdollista ja niin halvalla kuin mahdollista; työn tekijä taas vaati mahdollisimman suurta palkkaa ja mahdollisimman vähintä työpäivää. Mutta senjälkeen kuin Ohjelmallat syntivät ja valtiollisen tasa-arvoisuuden periaate käynnöns- ja toteutettiin, ei täkäläiseen töntais- teluun mahtunut niitä harrastuksia

jotka Englannissa tekivät taistelun niin äärettömän katkeraksi viime vuosikadan alkupuoliskolla. Täällä ei työväestön tarvinnut chartismin vaatimuksia taisteluunsa yhdistää, vaan sille kelpasi unionismi sellaisenaan mikä se viime vuosikadan puolivälissä oli Englannissa kypsynyt. Tšekäläiset olot myös vaikuttivat sen että Amerikan unionismi järjestettyään hyväksyi sen todella inhimillisen periaatteen mistä se vieläkin riippuu, nimittäin että uniolla ei saa olla mitään tekemistä yhteiskunnallisen politiikan kanssa.

Mutta ennenkuin työväen liike nykyisen kehitysuuntansa löysi, oli sillä alkuhistoriansa, jota ei sivi jättää mainitsematta puhuttaessa unionistisen liikkeen kehityksestä.

Syyskuun 1607 saapui James Riverin suulle Atlantin rannikolla neljä pientä laivaa joissa oli 105 siirtolaista. Niistä 52 mainitaan olleen „gentlemaneja“, ammattilaisia neljä puuseppää, yksi muurari, yksi seppä ja yksi parturi; loput olivat vain

„työläisiä“. Seuraavana vuonna tuli samoilla laivoilla 120 siirtolais- ta, joista 21 oli työmiehiä, 6 räätä- liä ja toiset kultaseppiä, apteekarei- ta y. m. Nähtävästi oli aluksi se luulo näillä wallalla että uudessa maassa löytyy runsaasti kultaa, mut- ta kuit se osottautui vain luuloiksi, ryhtyivät uudet siirtolaiset viljele- mään tupakkaa, joka Virginian alueil- la näytti erittäin edulliselta. Täten syntyi lukuisia tupakkatarhoja, joiden kunnosja pito yhä waati lisää työvä- keä. Tupakkatarhat olivat Lontoon Merchant Adventurers Companyn omaisuutta, joka yhtiö oli ensimmäi- set siirtolaiset matkalle laittanut, ja se yhtiö alkoi nyt pestata Englannista työväkeä näille viljelysmaailleen. Mutta wähän oli silloin wäkeä joka halusi lähteä myrskynävän meren yli tuntemattomiin seutuihin, ja siksi ryh- tyi yhtiö wähemmin kunnioitettawiin toimenpiteisiin. Tuhansittain lapsia ryöstettiin Suurbritannian satama- kaupunkien kaduilta ja wiettiin lai- woihin; wiekkouden avulla johdettiin

tänsifikasvuisia samaan ansaan ja kuljetettiin meren yli. Kuolemaan tuomittuja wankeja — aikana jolloin melkein kaikki rikokset kuoleamalla rangaistiin — myivät wiranomaiset myös laivojen kapteeneille, jotka jälleen myivät heidät tupakkatarhojen omistajille.

Tavallinen palvelusaika täten „pestatulla“ työväellä oli seitsemän vuotta, mutta sitä pitennettiin, jos asianomainen jollain tavoin rikoi järjestyksääntöjä vastaan. Siinä itse toimitti sitäpäitfi ankarat ruumiilliset rangaistukset, jotka monasti päättyivät kuolemaan ilman että mitään kannausta nostettiin räikkääjää vastaan.

Elokuussa 1615 toi muuan hollantilainen laiva Jamestowniin 20 neeriä, jotka se oli anastanut espanjalaisilta, ja myi heidät orjiksi tupakkatarhoihin. Tämä kauppa oli alkunä onnettomalle työjärjestelmälle Englannin siirtomaisissa pohjois-Amerikassa, joka yli kahden vuosikadan ajan oli siivistyskansojen häpeänä ja

tefi vapaan työväen luokan synty-
misen mahdolliseksi Amerikassa.
Neekerit alettiin tuoda etupäässä
etelään, ja pian muuttui siellä kaikki
käsitö orjan merkiksi; vapaan wal-
kean työmiehen oli mahdotonta työtä
saada ja hänen tilansa muuttui sen-
tasia huonoakin huonommaksi. Sekä
isännät että neekeritkin rupeivat
walkeita työmiehiä halvettimaan, ja
heistä syntyi pian erikoinen köyhä-
listöluokka, jota tunnettiin nimellä
„white trash“ (walkeata roskaa).

• Etä pohjoisessa walkean työmie-
hen laita ollut paljoakaan parempi.
Rhode Islandin oikeuspöytäkirjoissa
ferrotaan eräästä Maxwell nimisestä
miehestä, jota vastaan vuonna 1651
nostettiin kante „sopimattomasta ja
loukkaavasta kätöfjestä isäntäänsä
ja emäntälänsä kohtaan“. Oikeuskus-
tannukset nousivat 7 puntaan 10
shillingiin ja sitäpaitsi sai hänen isän-
täänsä maksaa miehen elantokustan-
nukset wankeusaitana. Sitten sano-
taan tuomiossa: „Ei hän tätä
summaa voi isännälleen maksaa,

myhköön isäntä hänet Virginiaan, Barbadoesiin tai jonnekin englantilaiseen istutustarhaan." Bostonin News Letter nimisen lehden ilmoitusosasto näyttää että orjaksi myhnti misien vuosien ajaksi oli yleistä 18:n vuosijadan ensi neljänneksellä. Bostonin Evening Post lehdesä saman vuosijadan toisella neljänneksellä on ilmoituksia joissa luvataan palkinnoita karanneitten palvelijoitien kiinniottamisesta. Sellaisina luetellaan käsityöläisiä, kuten puuseppiä, räätäleitä, kankureita y. m. Vuonna 1750 joukko irlantilaisia palvelijoita ilmoitetaan myhntäviksi.

Rahdeksannentoista vuosijadan viimeinen neljännes ei ollut sen suotuisampi työmäestölle. Seitsemvuotinen vapautusjota oli kuluttanut kaikki työn tulokset, arvoltaan noin \$300,000,000 ja jälellä oli vain mitättömiä papereita. Kauppa oli lamassa; työmahdollisuuksia ei ollut paljon ollenkaan, ja valkean työmiehen oli sangen vaikea ansaita edes niukkaa toimeentuloa. Tätä tietysti

työväestön järjestymisestä vielä tällöinkään voida puhua, vaikka se jo Euroopan puolella silloin alkoi. Melkein pahimpana esteenä tässä kohden oli mahdottoman pitkä työpäivä, josta ei riittänyt aikaa itsekehitykselle, mikä taas on järjestymisen ehdoton menestyksen ehto. Työpäivä alkoi auringon nousussa ja loppui sen laskeutumisessa. Eikä siinä välissä ollut siekailemisen aikaa. „Hurry up, hurry up!“, vielä meidän päivinämmekin tavallinen huuto työpäiväillä, oli silloinkin kääntännöissä aamusta iltaan.

Mutta aatoksia alkoi jo tällöin ilmassa liikkua ja ne kypsyivät ajan kuluun. Uudelle vuosikadalle siirryttyä alettiin tehdä heikkoja yrityksiä järjestymisthössä, vaikka varsinaisen kehityksen aika alkoi vasta viime vuosikadan toisen neljänneksen loputtua. Ensimmäinen tunnettu päiväpalkkalasten unio oli „New York Society of Journeymen Shipwrights“ („Päiväpalkkalaisten Laitanrakentajain Yhdistys New Yorkissa“) joka laillistettiin huhtikuun 30 p. 1803.

Samassa kaupungissa muodostivat myös räätälit ja puusepät unionin jo 1806, hatun tekijät 1819 ja toisia seurasi sitten tavan takaan, kunnes järjestettyä työmäärää oli sifsi paljon että voitiin ryhtyä 10-tuntista työpäivää vaatimaan.

So vuonna 1803 tehtiin työpäivär: ihentämisen hyöväksi ensimmäinen lakkoiritys, ja pikku lakkoja syntyi sen jälkeen aika ajoittain saman tarkoitusperän voittamiseksi. Niillä ei aluksi kuitenkaan mitään saavutettu, ja isännistö piti koko vaatimusta hämyttömmyyden huippuna sekä oli kärkeä syhtelemään työmäestöä että koko sen puuha tarkoitti vain liikkeen ehkäisemistä. Mutta vaikka unionit olivatkin hajanaisia ja vailla juurempaa voimaa, piinthy 10-tuntisen työpäivän vaatimus vähitellen yleiseen mielipiteeseen, ja huhtikuun 10 päivänä 1840 Yhdysvaltain presidentti Martin Van Buren antoi julistuksen, jonka mukaan 10-tuntinen työpäivä otettiin käytäntöön kaikissa hallituksen työpaihoissa. Mutta yksii-

tyisten töissä pöhi entinen 14 tunnin järjestelmä yhä vielä käytännössä. Vähitellen kuitenkin yksityisetkin olivat pakotetut hallituksen esimerkkiä noudattamaan. New Yorkin laivanrakentajat yhä lakkoja tehden voittivat sen päämäärän 1844, jolloin he voittonsa muistoksi pystyttivät kellokylänsä lähellä jokea Meljännelle kadulle New Yorkissa. Kylässä oli kello joka soi työhön mennessä ja sieltä lähtessä. Siitä alkaen 10-tuntinen työpäivä hitaanlaisesti mutata varmasti pääsi käytäntöön ylemaan, ja sen voiton saavuttamiseen johtaa sanoa Amerikan unionismin ensimmäisen elinjakson päättyneen.

Keskusuniot ja Knights of Labor.

Tähän asti perustetut uniot olivat vain yksityisiä ammatteja käsittäviä ja niiden toiminta-ala ulottui vain yhden kaupungin piiriin. Minkäänlaisia keskinäistä toimintaa ei voinut havaita eri kaupungeissa olevain samojen ammattiuunioiden kesken; pu-

lumattaiiaan yhteisistä edustajako-
kousfista. Kun kymmenen tuntinen
työjärjestelmä oli saavutettu, syntyi
aate unioiden yhteistoiminnasta, ja
jo 1851 perustivat kirjaltajat koko
maailmaa, vaan etupäässä Amerikan
manteretta koskevan yhteisen keskus-
yhdistyksen nimellä „International
Typographical Union“, johon aluksi
liittyi 14 paikallisuniota, käsittäen
noin 6,000 ammattilaista. Neljä
vuotta myöhemmin syntyi samoilte
perusteille „International Trade As-
sociation of Hat Finishers of Ameri-
ca“ johon yhtyi 12 paikallisuniota.
Samana vuonna seurasi esimerkkiä
„National Silk and Fur Hat Finis-
hers' Association“. Vuonna 1859
syntyi „Iron Molders' Union of
North America“. Mutta vasta kun
presidentti Lincoln tammikuun 1 päi-
wänä 1863 oli julistanut orjuiden
lakanneeksi Yhdysvalloisja ja kun
sifälisota oli päättynyt, alkoi warfi-
nainen ammattiuoiden yhteenliitty-
minen. Viisi kuukautta presidentti
Lincolnin julistuksen jälkeen, perus-

tettiin Detroitissa „Brotherhood of Locomotive Engineers“, seuraavana vuonna syntyi „Cigarmakers' National Union“, sitä seuraavana „Bricklayers' and Masons' International Union“ j. n. e.

Seuraavat vuodet unionismin historiaassa muodostavat omituisen aikakauden, jolloin unionien välistä keskusliittoa koetettiin puuhaillla, ja malla kuin eri paikkakuntien samat ammattikunnat yhä enemmän yhteen liitthivät. Näistä ponnistuksista syntyi kaksi eri haaraa Amerikan unionismissa, toinen aluksi hapuillen uraansa toista vuosikymmentä, kunnes se lopulta keskittyi lujaksi ja mahdavaaksi järjestöksi joka nykyään tunnetaan nimellä „American Federation of Labor“, toinen kasvaen heti junnuttuaan hämmästyttävällä vauhdilla, mutta painuen myöhemmin yhä enemmän merkitystä vaillo olevaksi liitoksi. Tämä viime mainittu on nimeltään „Rights of Labor“, ja ennenkuin kymmene vuoden 1866 jälkeistä kehitystä varsinaisessa unionis-

missä seuraamaan, esitämme tämän omituisen salaseuran pääpiirteet vaiheet.

„Knights of Labor“ liitto muodostettiin erään Lontoossa 1864 tehdyn yrityksen mukaan jonka tarkoituksena oli sulattaa kaikki yksityiset ja erilaiset edut kokonaisuuden etuihin. Philadelphian räätälit eli oikeammin leikkaajat olivat muodostaneet unionin ja koettivat siten saada palkkojansa korotetuksi. Yritys ei kuitenkaan onnistunut, vaan oli siitä seurauksena että lakkolaisten unio sai kuoliniskun. Silloin muuan Uriah S. Stephens, joka tällaista tulosta oli aavistanut, esitti kiitospäivänä 1869 perustettavaksi „Nobel Order of Knights of Labor“ nimisen liiton joka kokoaisi yhteyteensä kaikki kunniallisen työn haarat. Hänen esityksensä otettiin innostuksella vastaan. Stephens oli luonteeltaan voimakas, kirjainoppi-
nut ja rakasti äärimmilleen kaikkia salaseuramenoja. Siksi hän perustettavaankin liittoon määräili kaikellaisia merkittäviä menoja, juhlalliset roo-

malaiset valat kuuluivat asiaan ja mitä tarkinta salaisuutta tuli jäsenten sitoutua noudattamaan yhteyttä koskevista asioista. Yhdistyksen oikeata nimeäkään ei saanut asiaan kuulumattomille sanoa, vaan oli sitä syrjäisten kuullessa mainittava nimellä „Five Stars“. Muinaiskreikkalaisesta historiasta poimittiin käsitteeseen lisämenoja ja tällaiselle pohjalle perustettiin joulukuun 28 p. yllämainittuna vuonna liitto nimellä „Nights of Labor“. Seuraava juhallinen plakaatti on siitä alkaen annettu jokaiselle järjestöön yhtiölle:

„Työ on ylevää ja pyhää. Sen puolustaminen alennusta vastaan, sen riistäminen tietämättömyyden ja ahneuden waikuttaman pahan wallasta ruumiin, sielun ja omaisuuden suhteeseen, työmiehen vapauttaminen itsikkyyden syyleilystä, se on työtä joka on kyllin arvokasta sukumme jaloimmille ja paraimmille. Kaikissa moninaisissa ammatin haaroissa on kapitalilla yhteytensä; ja tahallaan tai tahdomattaan ne musertavat työn

miehekkäät toiveet ja polkewat inhimillishyden tomuksi. Me emme tarkoita mitään selkkausta laillisten liikeyritysten kanssa, emme tarpeellisen kapitaalın vastustamista; mutta kiiressään ja ahneudessaan, omain etujensa sokajemina ihmiset syrjäyttävät toisten edut ja joskus loukkaawat niiden oikeuksia joita pitävät awuttomina. Tarcoitamme ylläpitää työn arwoa sekä kaikkien niiden arwoa jotka ansaitsewat leipänsä otjanja hiesjä. Me tarcoitamme luoda terween yleisen mielipiteen työn asiasta (joka on ainoa hyödyn luoja), ja oikeutta saada sille täysi, oikea oja sen luomasta hyödynstä eli kapitaalista. Me tulemme kaikin woimin kannattamaan lakeja joita laaditaan työn ja kapitaalın etujen sopusointuun jaattamiseksi sekä myös niitä lakeja jotka tarcoittawat työnuorman kewentämistä. Reskehtää työnjä, antautua omia etujansa palwelemaan (!), koota tietoa maailman liikkeestä, yhtyä, liittyä ja toimia rauhan ja teollisuuden juuresja armeijasja, innoistaa ja ko-

hottaa, rakentaa ja kehittää sitä temp-
peliä jossa asuu, se on miehen korkein
ja jaloin velvollisuus itseänsä koh-
taan, toveriansa kohtaan ja Luojaan-
sa kohtaan.”

Stuten tästä jo saattaa arvata oli
järjestö enemmän juhlallinen sanois-
jaan kuin oikeastaan järjellinen aja-
tus oliji suvainnut. Lääkärit eivät
jäseniksi päässeet, koska pelättiin am-
matillisen luottamuksen saattavan
seuran salaisuuksia asiaan kuulumat-
tomain korviin. Tämä määräys
kuitenkin peruutettiin 1881. Sitä-
vastoin lakimiehet, politikoitsijat ja
kapakoitsijat nhä ovat jäsenyydestä
suljetut.

Rauan aikaa oli Knights of Labor
liitto mitä tarkimmin suljettu sala-
seura kaikfine temppuineen, pitkäwe-
teisine käsikirjoineen ja lapsellisine
waloineen. Sen takia sen jäsenluku
aluksi hitaasti kasvoi. Mutta wähit-
tellen pääsi liitto näistä metkuista
enemmän vapaaksi, ja salaperäisyys
poistettiin Detroitin kouluksessa

1881, jolloin liiton nimi ja tarkoitus vasta julkisesti ilmoitettiin.

Sellaisena kuin Knights of Labor nykyään toimii, on se koottu paikalliseuroista, joita saattaa perustaa minne tahansa omaan sääntöjensä alaisina jotka ylempät viranomaiset vahvistavat. Piirikunnat muodostuvat paikallisyhdistysten edustajista ja samalla tavoin valtio- ja ammattikunnat; yleiseen edustajakokoukseen valitsevat edustajansa valtio-, ammatti- ja piirikunnat. Kullakin on peruslakinsa. Yleisen edustajakokouksen toimintavalta on ratkaiseva ja kaikkialle ulottuva, ja se on samalla liiton korkein tuomioistuin. Yleinen edustajakokous pidetään joka vuosi, ja niissä on tavallisesti aina jonkun verran keskustelua peruslakien muutoksista tai muutosehdotuksista. Kuten jo mainittiin poistettiin liiton salaperäisyys 1881, jolloin vallalliset sitoumukset lausutettiin ja sijalle tuli vain yksinkertainen lupaus; jo sitä ennen, kokouksessa Readingissa, Pa., 1878 oli hyväksynyt liitolle

periaatteellinen ohjelma, johon fittemmin on tavan takaa lisätty pyhäliä. Ohjelman yhtynen nuoto on liian pitkä tässä sijaa saadaikseen, mutta pääasiallisesti siinä säädetään liiton tarkoituksena olevan kohottaa teollisuuden siiveellinen arvo — ei omaisuus — siksi lipuksi jonka warjossa yksilöllinen ja kansallinen suuruus saavutetaan, sekä saattaa työn tekijä täydellisesti nauttimaan itse luomaansa omaisuutta. Kukoistus aikanaan waati liitto työn tilastotoimiston perustamista, yhteisen maan jäilyttämistä kansan perintönä, ammattiunioiden ja työjärjestöjen laillistuttamista, alle 15 vuotisten lasten työssä käyttämisen kieltoa ja wanfien työn kieltoa, asteettaista tuloveroa sekä useita muita yleisiä työvänen vaatimuksia.

Perustamisensa jälkeen oli Knights of Labor yksinomaan puwun leikkaajain yhteytenä eikä sillä muu erottanut tavallisisista unioista kuin salaisuus. 1870 tehtiin liitossa päätös jonka mukaan jäsenhyteen lastettiin 120

henkeä muistatiin aumateista, mutta näillä ei ollut mitään äänioikeutta puoliväestöasioissa. Kun näitä „sojourner“eja milloin oli tarpeellinen määrä, perustettiin uusi järjestö Knights of Labor liiton alaiseksi. Ensimmäinen piirikunta johon kuuluiwat Philadelphian paikallisjärjestöt perustettiin 1873. Sen jälkeen niitä syntyi muihinikin kaupunkeihin. Ensimmäinen yleinen edustajain kokous pidettiin Readingissa, Pa., 1878, jossa oli läsnä 32 edustajaa. Seuraavan vuoden kokouksessa St. Louisissa ehdotettiin että työläisnaisia otettaisiin jäseniksi samoilla ehdoilla kuin miehiäkin. Se hyväksyttiin kuitenkin vasta 1880 Pittsburgissa.

Liiton jäsenluku puolivälissä 80-lukua jolloin sitä oli laajennettu Canadaan, British Americaan, Belgiaan, Suurbritanniaan ja Australiaan, oli yli 700,000, johon summaan se parissa vuodessa oli kasvanut 100,000 waiheilta. Mutta yhtä lyhyessä ajassa jäsenluku jälleen wähenikin noin kolmannes ja viime

vuosikymmenellä se oli sulanut jo 100,000. Nykyään on liitto kadot-
tanut jo kaiken merkityksensä. Wah-
vimmin se on ollut edustettuna idän
ja lännen valtioissa sekä etelässä.
Sen läänenkannattajana on The
Journal of Knights of Labor, joka il-
mestyy liiton pääkonttorissa Wa-
shingtonissa D. C.

Keskusliiton perustamisyrittäjä.

Olemme jo maininneet että unio-
nismien ensimmäinen kehityskausi
ulottui viime vuosikadan puolivä-
liin asti. Siihen saakka uniot oli-
vat yksittäisten ammattilaisten liitto-
ja eri paikkakunnilla, eivätkä sellaisi-
na voineet juuria vaikuttaa vastus-
taessaan epäntäivällän kohtuuttomia
vaatimuksia, enemmän kuin työläis-
luokan keskinäisiä etuja edistäessään-
kään. Unioihin kuului kyllä jo tu-
hansia miehiä, mutta kaikista ponnis-
tuksista huolimatta liike ei tahtonut
edistyä, varsinkin kun tähän aikaan
siirtolaisuus yhä laajeni, kulkuneuvot

paranivat ja uusien luonnon lähteitten löhdöt kasaasivat kapitaalia yhteen äärettömät määrät. Köyhät uniot eivät kenneet jättiläishtiöihin mitään waikuttamaan, mutta kapitaalin kasaantumisen opetti unioitakin woi-
miansa yhdistämään. Samalla kuin uusia paikallisunioita syntyi seuduille missä niitä ei ennen ollut, aiheut-
tivat kapitaalin yhtymiset myös unioi-
den unioiden syntyminen kansallis-
ten ja kansainwälisten liittojen ni-
mellä sekä wihdoin pakotti koko jär-
jestyneen työwäestön etsimään yhtä
ainoata keskusaa joka koko woiman
tukipisteen muodostaisi. Olimme jo
nähtneet että Knights of Labor liitto
tällaiseksi pyrki, waikka menestymät-
tä. Monia muita samallaisia yrityk-
siä tehtiin ja monia pettymyksiä saa-
tiin kokea, ennenkuin tarkoitus oli
saavutettu.

Ensimmäinen yritys järjestyneen
työwäen keskusliitoksi tapahtui w.
1866. Tänä vuonna nimittäin New
Yorkin ja Baltimoren eri ammatti-
uniot lähettiwät wcljesliitoilleen kut-

sumuksen saapua yleiseen työkongressiin Baltimoreen. Kutsumuista noudatti 60 salaista ja julkista ammattijärjestöä joiden edustajia satakunta kokoontui Baltimoreen elokuun 20 p. sanottuna vuonna. Keskusliitto täällä perustettiin nimellä National Labor Union ja se piti säännöllisesti kongressejaan joka vuosi aina vuoteen 1872 asti.

Tämän liiton toiminnan tuloksista ei ole muuta mainittavaa kuin että se haaveili voittoa saada enemmistön Yhdysvaltain presidentin vaalissa ja asetti oman ehdokkaansa sitä varten vuoden 1872 vaaliin. Warfin hymärrettävistä syistä kaikki sellaiset toiveet raukenivat. Jos yritys olisi ollut vain pelkkä koe, tarkoittaen voimain laskemista, ei se varmaankaan olisi niin masentavaa vaikutusta tehnyt kuin nyt, jolloin toden teolla uskallettiin voittoa toivoa. Sellaiset ylpeät ajatukset kufistivat koko keskusliiton raunioiksi, warfinkin kun seuraavana vuonna 1873 suuri liikepula kohtasi koko maata ja pahoin

järkälytti kaikkia teollisuuden haaroja. Se vaikutti unionismin kehitykseenkin ehkäisevästi. Paitsi keskusliiton kufistunnista sortu. Yksityisistäkin unioista useat, kun jäsenet eivät kenneet verojansa suorittamaan, eikä mitään wararahastoja ollut.

Mutta tästä huolimatta keskusliiton tarve tuntui yhä, eikä sen muodostamispuuhista luovuttu. Sekä salaisia että julkisia liittoja perustettiin melkein joka vuosi, kuten esim. 1874 Rochesterissa sekä 1875, 1876 ja 1880. Monen moiset erehdykset, etupäässä tähdellinen politiikoidon puute, waikka politiikka pääasiaksi määrättiin, tappoi kaikki nämä yritykset heti kehtoonja.

American Federation of Labor.

Mutta Rights of Labor liiton liiallinen isäntävalta ei liioin itjenäisiä unioita miellyttänyt. Sowittiin lopulta siitä että poliittinen yllitys on keskusliiton surma ja päätettiin uutta liittoa koettaa ilman poliittili-

fia tarkoitusperiä. Päätös oli epäilemättä jangen järkiperäinen kokoukseen nähden, ehkä välttämätönkin tänä aikana. Tota tapauksessa se peruste antoi Amerikan unionismin jaloilleen, ja vuotta 1881, jolloin tämä keskusliitto muodostettiin, saattaa pitää unionismin toisen kehitysjakson rajapölväänä.

Sanottuna vuonna kaksi ammattiliittoa, Knights of Industry ja Amalgamated Labor Union kutsuivat yhdessä kokouksen, jonka tarkoituksena oli perustaa salainen liitto Knights of Labor liiton vastapainoksi. Kokous pidettiin sitten elokuun 2 p. Terre Haute'ssa, Ill. Mitään päätöstä ei täällä kuitenkaan saatu aikaan, sillä valitut edustajat päättivät ettei ollenkaan tarvita uusia liittoja. Mutta jo marraskuun 15 p. kutsuttiin toinen kokous Pittsburgiin, Pa., jossa keskusliitto lopultakin saatiin perustetuksi. Kokouksessa oli läsnä 96 edustajaa, joiden valitsijoina oli 95 järjestöä ja noin 262,000 työmiestä. „Federation of Organi-

ged Trades and Labor Unions of the United States and Canada" pantiin perustetun liiton nimeksi. Kokouksen esimiehenä oli John Sarret, Amalgamated Association of Iron and Steel Workers liiton presidentti. Liiton periaatteellinen ohjelma julkaistiin kokouksessa ja siinä selitettiin että „taistelu on kahnissa sitivistyneen maailman kansojen joukossa sortajain ja sorrettujen välillä karkissa maisja, taistelu kapitaalın ja työn välillä joka vuosi vuodelta käh yhä ankarammaksi ja waituttaa tuhoisia tuloksia työtä tekewille miljoonille, elleiwät nämä ole liittoutuneet keskinäiseksi suojelukseksi ja eduksi“. Uuden liiton tarkoituksena julistettiin jentafia olewan paikallisten, kaupunkien, kansallisten ja kansainvälisten ammattunioiden muodostaminen ja niiden aatteen ylläpitäminen sekä lainlaadinnan kääntäminen teollisuusluokkien eduille suojiolliseksi. Soukko päätöksii tehtiin sitäpaitsi teollisuusolojen parantamiseksi, ja kaksii niistä kōhta jen jälkeen tuli laiksi. Toinen

näistä koki kansallisen työtilastotoimiston perustamista ja toinen kontraktityöläisten maahan tuontia.

Toijessa kokouksessa, joka pidettiin Clevelandissa, Ohiossa, kiirehti liitto selittämään kantansa politiikan suhteen ja julisti että teollisuuskäshymhsten tulee liitossa olla poliittisten asiain yläpuolella. Julistuksessa, joka lähemmin määräsi nämä asiat, sanotaan seuraavasti:

„Me suosimme tätä liittoa, koska se on luonnollisin liittomuoto joka voi yhdistää ammatti- ja työunionit yhteen. Se säilyttää kunkin ammatti- ja työunion teollisen (industrial) itsenäisyyden ja tunnustuksellisen (distinctive) luonteen ja rikkomatta niiden ohjelmaa (faith) tai perittyjä tapoja sitoo ne kaikki sopusointuisiksi kokonaisuudeksi — „ammatti- ja työunionien liitoksi“. Tämä yhteys pitää työtä tekemään luottain järjestöä työmäen järjestönä eikä politikoitsijain. Se pitää miehen työmiešominaisuuksia ainoana sopitvaisuuden mittapuuna eikä sillä ole mitään po-

liittillisia tai uskonnollisia jäsenhysehoja. Se pyrkii liittämään yhteen kaiken työn, ei siten että puristaisi pakkoliseen yhteyteen erilaiset ajatukset ja suuresti eroavaiset järjestelmät, ei liioin siten että säätäisi samallaisen järjestymismuodon katsomatta kunkin kokemuksiin ja etuihin, eikä siten että vastustaisi tai hajoittaisi olemassa olevia järjestöjä, vaan säilyttämällä kaiken mikä kussakin on kofonaisista tai hyvää ja laajentamalla kunkin tarkoituksperää että jokainen tarvitsematta luopua yksilöllisistä luonteestansa voi toimia yhdessä kaikessa mikä kaikkia koskee. Muoimet ammattiunionit, kansalliset ja kansainväliset, voivat ja niiden tulisi työkennellä käsi kädessä Knights of Labor liiton kanssa, ja näin olisikin asiaan laita, ellei se liitto olisi joko liian kiihkoisia tai kunnianhimoisia miehiä warten jotka toimivat koettaen hajoittaa olemassa olevia unioita ja palwollen onia oikkujaan ja hupsumaista epäjumalain häwittämistä (iconoclasm). Tästä tulisi lakata, ja

Kunfin tulisi huomärtää oma paikkansa ja työnsä tässä vaikutuspiirissä; ja jos he mielivät tulla saman johdon alaisiksi tai liittää yhteen asian- sa, niin kaikki ammatit- ja työyhteydet, salaiset ja julkiset, voivat olla edustettuina „Federation of Trades and Labor Unions liitössä.“

Niinkuin tästä julistuksesta näkyy olivat tämän uuden liiton jäsenet sekä poliittillisen työväen liikkeen että Knights of Labor liiton toiminnan vastustajia. Edellistä suuntaa he eivät hyväksyneet sentakia että katsoivat teollisuusasiain yksinomaan kuuluvan työväen liikkeeseen. Koko yhteiskunnallinen talouskäsitys, sen perusteellisuus ja nykyinen asema, joka juuri etupäässä on köyhälistökäsitystä, suljettiin ulkopuolelle, ja ainoaksi poliittilliseksi toiminnaksi hyväksyttiin vain „teollisuusluokkien eduille suosiollisen lainlaadinnan“ tukeminen. Warsinaisen köyhälistön tilan parantaminen ei täten unionismin ohjelmaan päässyt Amerikas- kaan, vaan tarkoitus oli työväen yli-

mösluokan luominen. Ranskan val-
lanfumous ja Yhdysvaltain itsenäi-
jyystaistelu olivat iskeneet pirstaleit-
ji vanhan ihmiskunnan luokkajaan.
Waan union miesten mielestä oli
jynti hävittää tätä jakoperustetta ja
siksi he panivat alun uudelle jaolle:
aatelista ja porvaristosta oli jo muo-
dostunut ylin luokka, kapitalistit,
hengellinen sääty oli kiinteästi pitä-
nyt paikkansa, unionistit tahtoivat
nousta kolmannelle sijalle ja neljän-
neksi yhä vielä siten jäi köyhälistö.
Mutta viisaasti väitettiin, ja yhä
vielä väitetään, ettei tätä köyhäli-
stää tarvinnut olemassa olla; sehän
joukko saattoi yhtyä unioniin ja koho-
ta unionistin tasalle. Sama tapa
siiis jolla ennen aateli asemaansa puo-
lusti: tehkää suurtöitä ja te saatte
riffautta ja nimen! Ja porvaris-
to: tehkää kauppaa ja rikastukaa, niin
pääsette porvariksi! Sittenkin se ne-
lijako pysyi, eikä tyhene unionismi-
kaan köyhälistöluokkaa alennukses-
taan kohottamaan.

Täten muodostettu yhteys jatkoi fitte toimintaansa säännöllisesti vuosittain pidettyjen edustajakokousten kautta. Jo neljännessä edustajakokouksessa, joka 1887 pidettiin Chicagossa, päätettiin yleinen agitatioalotta kahdeksantuntisen työpäivän hyväksi. Muutamissa ammattisissa silloin jo tarkoitus voitettiin. Niinpä sikarintekijät ja osa kirjainpainajista saivat työpäivän kahdeksan tuntiin supistetuksi; puusepät sopivat yhdeksäntuntisesta työpäivästä, ja rakennusmiehet voittivat kahdeksantuntisen työpäivän seitsemässä kaupungissa sekä yhdeksän tuntisen 84 kaupungissa.

Wuosi 1886, jolloin edustajakokous pidettiin Columbusissa Ohiossa, tuli kuitenkin vasta tämän uuden yhteyden warsinaiseksi loistovuodeksi. Silloin se sai nykyisen nimensä, American Federation of Labor, entisen liian pitkän sijalle, ja siihen yhthi uusia unioneja, paikallisunioita ja paikallisyhteisyyksiä niin paljon että liiton pääluku kasvoi 316,469 hengel-

lä. Tällöin yhthivät liittoon m. m. rautavalurit, kirjanpainajat, kivenhakkaajat, mainarit, räätälit, leipurit, parturit, ynnä monet muut. Liiton jäännöllinen kasvaminen sekä jäsenluvun että taloustilan suhteen alkoi tällöin ja on se yhä edelleen kehitymässä.

American Federation of Labor liiton unionit ovat kahdenlaisia, perustavia (constituent) ja edustavia (representative). Ensimmäisiin kuuluvat: liittoutuneen työn unionit, (Federal labor unions), itsenäiset paikallisunionit (independent local unions), kansallisuusunionit (national unions) ja kansainväliset unionit (international unions). Edustavia yhteyksiä jälleen ovat keskuštöunionit (central labor unions) ja valtiohaaraosastot (state branches).

Liittoutuneen työn unionit ovat järjestöjä, joihin kuuluu eri ammattisja työskenteleviä palkkalaisia. Näitä unionia on perustettu ainoastaan sellaisille paikkakunnille, joissa eri ammattisja ei ole tarpeeksi työ-

wäkeä omittuisia ammattiuioita perustaakseen.

Paikallisunionit, joiden ammatissa ei vielä ole yleistä, koko maata tahti maailmaa käsittävää uniota, kuuluvat myös suoranaisesti American Federation of Labor liittoon, mutta niiden jäsenet ovat samaan ammattikuntaan kuuluvia. Mutta sellai-
sten unioiden itsenäisyys on sallittu vain siinä tapauksessa että kysymyksen alaisessa ammatissa on liian vähän uniota kansallisen unionin perustamiseksi.

Kansalliset ja kansainväliset unionit ovat paikallisunionien keskusjärjestöjä, joihin kuhunkin kuuluu paristakymmenestä useampaan sataan paikallisunionia. Kunkin tällaisen keskusjärjestön jäsenet kuuluvat samaan ammattiin.

Keskusthönunionit ovat edustajajärjestöjä. Ne muodostuvat jonkun kaupungin eri paikallisunionien edustajista, ja niiden tarkoituksena on toimia unioiden yhteistyössä asianomai-

sen kaupungin ja sen ympäristön alueella.

Waltiohaaraosastot ovat myös edustajajärjestöjä, joihin kuuluu edustajia samassa valtiossa tahti maakunnassa olevista paikallisunionista ja keskuistyöunioista. Nämä edustajat kokoontuvat vuosittain ja kokevat yleistä mielipidettä muodostaa ja vaikuttaa lainsäädäntöön työntekijäin hyväksi yleisesti ja eritoten järjestyneiden työntekijäin.

American Federation of Labor liiton korkein valta on nuotuijella edustajakokouksella. Kullakin kansainvälisellä ja kansallisella uniolla on oikeus lähettää tähän kokoukseen yksi tahti useampia edustajia womainensa mukaan ja näillä edustajilla on yksi ääni kutakin sataa edustamaansa jäsentä kohti. Sitseinäiset paikallisunionit ja liittoutuneen työn unionit saavat lähettää yhden edustajan kullakin jäsenlukuun katsomatta; keskuks- ja waltiojärjestöt saavat myös lähettää yhden edustajan jolla on yksi ääni.

Liiton tulot ovat pääasiallisesti veroja joita kunfin liittoon kuuluvan union tulee maksaa. Kansainvälisten unioiden tulee maksaa puoli senttiä kuussa kullakin jäseneltä, itsenäisten paikallis- ja liittouneen työn unioiden tulee maksaa 10 s. kuussa jäseneltä, josta puolet menee n. s. puolustusrahastoon, ja keskus- ja valtiojärjestöt maksavat summassa \$2.-50 kullakin vuosineljännekseltä. Sitäpaitsi on liiton toimeenpanemalla lautakunnalla oikeus werottaa ylimääräisesti kutakin liittoon kuuluvata uniota teollisuusrettelöihin joutuneitten unioiden tukemiseksi. Nämä verot saavat nousta korkeintaan yhteen senttiin viikolta jäsentä kohti eikä werotusaika saa kestää 10 viikkoa kauempaa vuodessa.

Siinä ne ovatkin pääkohdat mainittuna tämän valtavan työväen liiton sijällisestä järjestyksestä. Mainittakoon vielä muutamia numeroita jotka osottavat liiton jäsenlukua. Presidentti Samuel Gompersin viime vuoden edustajakokouksen laati-

man kertomuksen mukaan ei minäkään maan työväen liikkeessä ole milloinkaan tavattu sellaista ennätystä kuin American Federation of Labor saavutti viime lokakuussa päättyneenä toimintavuonna. Lokakuun 1 päivästä 1902 syyskuun 30 päivään 1903 kestäneen tilikauden aikana lähetettiin liiton keskus toimistosta lupakirjoja uusille unioille seuraavasti:

Ransainvälisiä unioita	20
Valtiojärjestöjä	3
Keskusyhöunioita	171
Paikallisunioita ja	
liittout. työn unioita	1,139

Yhteensä lupakirjoja 1,333

Toimintavuoden päättyessä lokak. 1 päivänä 1903 oli American Federation of Labor liittoon yhthnyt seuraavat määrät eri yhteyksiä:

Ransainvälisiä unioita	113
Valtiojärjestöjä	29
Keskusyhöunioita	549

Paikallisunioita ja

liittout. työn unioita 1,747

Lisäns yleensä koko liiton jäsenluvuksa oli 442,100 ja liiton keskimääräinen jäsenluku vuoden kuluella oli 1,465,800. Syyskuun lopulla oli jäsenluku henkilöveron mukaan 1,745,270. Nyt kulumassa olevan vuoden aikana ovat nämä numerot yhä lisääntyneet. Viimeisten laskejen mukaan toukokuun 1 päivältä 1904 on liitoksessa 118 kansainvälistä uniota, jotka täydelleen valitsevat ammattialaansa. Niiden alaisina on jälleen yli 23,500 paikallisuniota, ja yleinen jäsenluku nousee jo yli kahden miljoonan. Samoin kuului yllämainittuna päivänä liittoon 1,501 paikallis- ja liittouniota, 604 keskusthöuniota ja 32 valtiojärjestöä. Järjestyneen työväestön lukuksi, kun huomioon otetaan American Federation of Labor liittoon yhtymättömätkin unionit, saadaan noin 2,800,000.

Seuraava taulu osoittaa liiton tilaa eri edustajakokouksissa vuosien 1881 — 1903 välillä:

American Federation of
Labor
vuosina 1881—1903.

Edustajain luku.	Edustettujen järjes- tyksen luku.					Taloudellinen tila.	
	Konvall. ammattinot.	Valiail. ammattinot.	Kanpua. lehtikuntot.	Waltio- beurot o. s.	Waltios- titot.	Kulot.	Wenoja.
96	10	75	10	--	--	\$174.95	\$136.20
19	8	--	10	--	--	125.00	252.25
27	7	8	5	1	--	690.19	352.32
25	8	6	4	1	--	357.42	543.20
18	7	--	5	--	--	581.01	450.58
42	13	6	6	--	--	474.11	510.63
58	23	5	10	2	--	1,939.82	2,074.39
61	20	5	8	1	--	4,512.55	3,931.67
74	26	13	12	2	--	6,838.40	6,578.33
103	27	41	13	2	--	23,849.74	21,070.57
70	25	13	13	1	--	17,702.36	13,190.07
89	30	24	12	2	--	17,814.51	18,124.69
95	34	18	15	1	--	21,864.62	21,383.36
77	30	12	11	3	--	15,346.43	17,302.08
96	31	23	15	3	--	13,751.75	15,612.42
117	38	35	15	3	1	16,290.18	15,452.95
117	42	12	16	4	1	18,639.92	19,113.83
135	47	40	18	3	2	18,894.15	19,197.17
189	55	65	31	5	2	36,717.13	30,599.22
211	63	61	41	11	2	71,125.82	68,373.39
310	87	750	327	20	3	115,220.89	1,8708.39
312	73	65	74	12	3	144,498.21	119,086.74
496	101	119	130	20	4	247,802.96	196,015.57

Ennenkuin liiton sisällisestä järjes-
tyksestä siirrymme tarkastamaan sen
toimintaa, on syytä hiukan puhua sen
taloudellisesta puolesta. Siinä suh-
teessa on mainittava että vuoden

1901 edustajakokouksessa päätettiin perustaa puolustusrahasto itsenäisiä paikallisunioita ja liittoutuneen työn unioita varten jotka eivät omin voimin tässä suhteessa voi toimeen tulla. Tästä rahastosta maksettiin helmikuusta lokakuuhun 1903 \$6,690. Suurilla kansainvälisillä unioilla on omat rahastonsa tätä samaa tarkoitusta varten. Niiden suuruudesta saa käsittyksen seuraavista tiedonannoista: Tammikuuhun mennessä 1904 oli 42 kansainvälistä uniota maksanut sairauks-, kuolin- ja lakkoapurahoina \$404,452,183; 31 kansainvälistä uniota ei ollut pitänyt näistä laskea ja 45 ei ollut antanut ilmoitusta. Tämän lisäksi oli 24 kansainvälisen unionin paikallisunionit maksaneet samalla ajalla samoihin tarkoituksiin \$1,368,855; 44 uniota ei tienneyt paikallisunioittensa toimenpiteistä tässä suhteessa ja 50 ei ollut antanut tietoa.

Liiton virkamiehet ovat palkatut. Heidät valitaan kussakin edustajakokouksessa ja muodostavat he liiton

toimeenpanewan lautakunnan. Wir-
kamiehinä ovat presidentti, kahdeksan
varapresidenttiä, sihteeri ja rahan-
tonhoitaja. Presidentti ja sihteeri
ovat kokonaan liiton palveluksessa ja
saavat palkkaa ensinmainittu \$3,000
ja viimeksimainittu \$2,500. Rahan-
tonhoitajalla on palkkaa \$200 wuo-
dessa ja varapresidentit saavat \$4
päivältä hnnä matka- ja hotellikus-
tannukset ollessaan lautakunnan ko-
kouksissa. Sitäpaitsi on liiton palve-
luksessa erityisiä järjestäjiä. Niitä
on 43 palkkaa nauttivia ja 1,235
vapaaehtoista. Joka kuukausi he jul-
kaisevat liiton äänenkannattajassa
American Federationist lehdessä,
piirinsä yleiset työsuhteet, kuten pal-
koista, työajasta, toiminnasta union
merkin lewittämiseksi sekä kuukauden
ajalla perustetuista uusista unioista.
Järjestäjiä on sitäpaitsi vielä kulla-
kin kansainvälisellä unioilla joko pal-
kattuja tai vapaaehtoisia.

Mitä tämä suuremmoinen liike on
tässä maassa aikaan saanut, ei kai-
wanne erityistä yksittäiskohtaista se-

littelyä; se on nykyään missä tahansa nähtävissä. Amerikan työväestö on unionien avulla kohonnut alennustilastaan paljon suuremmalla ponnella kuin missään muualla maailmassa. Unionit ovat täällä luoneet työväestölle ne verraten hyvät taloudelliset olosuhteet, jotka jo kehenevät paljon puolestaan puhumaan. Tähän asti unionismin kehitys Amerikassa on pitänyt tasapainossa talousoloja; minä verran se kehenee tulevaisuudessa sitä teemmään, siitä tuonnempana. Puolitain, mutta myöskin vain puolittain, siis voidaan yhtyä siihen lausuntoon American Federation of Labor liiton toiminnasta, jonka olemme eräässä sen julkaisussa nähneet. Se kuuluu:

„Tulee muistaa että American Federation of Labor liiton lautakunta, toimien yhdesä rautateiden weljeyshiittojen päämiesten kanssa kieltänti tavattomain päätuswaatimusten uhallakin ottamasta osaa suureen Chicagoon keskittywäin rautateiden

laffoon vuonna 1894 ja siten wälitti werisen ja tuhoisan yhteentörmäyksen. Yhdysvaltain sotilasvoimain kanssa. Tämä sama lautakunta, kieltäytyen ottamasta liiton yhteyteen Central Federation yhdistystä New Yorkista, johon kuului 59 paikallisuniota ja noin 18,000 jäsentä, koska se oli osa Sosialist Labor puolueesta. awasi vastustuksen sitä vaarallista wäärää mielipidettä vastaan että työväestön tilan uudistus voidaan saavuttaa asettamalla pintapuolisten politikoitsijain käsiin liikeyritykset joita nyt johtawat yksithiset henkilöt. Sa saman lautakunnan politiikka, wiisi vuotta kestätyään myrkyllisiä melkskeitä, hyväksyttiin julkisessa kokouksessa 1,796 äänen ratkaisewalla enemmistöllä 214 vastaan ja yhteisen omistuksen ohjelma kaikkine tuotanto- ja jakotarkoituksineen julistettiin olewan ammattiunioliikkeen ulkopuolella.

„Särjestelmällisesti seuraten ylläkuwattua politiikkaa American Federation of Labor on osottanut maail

malle että ammattiunioni henki on
pääasiassa konservatiivinen ja kon-
servatiivisyyhdellään se on tullut mitä
arvoakkaimmaksi tekijäksi yhteiskun-
nallisesa edistysliikkeesä.”

Unionismin mahdollisuudet.

Chicagon fuurten talojen ja hotellien omistajat olivat alkaneet kääntää luonnon kaasua polttoaineina kasa-kuuhausina, huolimatta hiilikauppiaitten karsaista katseista. Tulipa silloin eräänä päivänä Coal Teamsters Union yhdistyksestä edustajat näitten kaasun kääntäjäin luokse ilmoittaen että elleivät he kolmenkymmenen päivän kuluessa luovu kaasun kääntämisestä, on heidän turhaa pyytää talvikausina hiiliä. Siilen ajajain tahto pakotti kaasun kääntäjät hiilen kauppiaitten helmaan uudelleen.

Muuan Chicagon leiviseppä, thön antaja, otti urakan halvemmalla kuin Sheet Metal Contractors Associatio-

nin takia myönsi. Tämä työn antajain liitto satotti silloin tehtailijaa \$1,000 ja määräsi hänen urakkansa peruuttamaan. Samaan aikaan Amalgamated Sheet Metal Workers Union määräsi tyhmyksessä olevan tehtailijan työmiehet lakoon, siitä syystä että hän oli työn antajain liiton järjestystä rikkonut. Sovinto-oikeudessa tämä rettelö ratkaistiin siten että tehtailija määrättiin maksamaan työmiesten unionille \$500 kuluksi menetetyltä urakalta, työn antajain liitolle \$2.500 ja työmiehilleen tähden palkan lakkoajalta. Tehtailija luovutti omaisuutensa velkojilleen.

San Franciscossa huomasiivat kivenhalkaajat että n. s. silittäjät (planer man), jotka koneilla työtä tekivät, eivät kuuluneetkaan heidän unioninsa. Kivenhalkaajain ammattikunta oli vanhastaan „rautamiehen“ (s. o. koneiden) leppymätön vihollinen, ja niin saapui nyt union puolesta lähetystä työn antajain luov. ilmoittaen että silittäjät ovat erotet-

tawat työstä. Raskyhn ei tahdottu suostua, koska itse asiassa silittäjät olivat toista ammattia kuin kivenhakkajat. Mutta unio uhkasi lakolla. Työn antajat ehdottivat jowinto-oikeutta. „Emme tahdo“, vastasi unio. „Meillä on valta ja aijomme sitä käyttää“. — Silittäjät ajettiin pois.

Erään tehtaan isännöitsijän luokse tuli muuan maalari pyhäten työtä. Isännöitsijä wei hänet kotiinsa ja antoi hänen maalata omat portaansa. Työn päätyttyä isännöitsijä maksoi maalarille mitä tämä pyysi. Seuraavana päivänä tuli maalarien union edustaja isännöitsijän puheille ja ilmoitti että hänen portaansa ovat maalatut alle union taksan. — „Entä sitten?“ kysyi isännöitsijä. — „Teidän tulee maksaa wajaus uniolle.“ Isännöitsijä ajoi edustajan ulos, mutta seuraavassa American Federation of Labor liiton lautakunnan kokouksessa koko tehdas julistettiin boikottaus-tilaan.

Eräässä katurautatien lafossa puhui lafon johtaja laffolaisille seuraavasti:

„Nyt pojat muistakaa, tämän lafon yhteydessä me emme tahdo mitään väkivaltaa tehdä. Otaksutaanpa esim. että näkisitte moniaita kaasupii-pun palasia lähellä radan wartta ja joku selittäisi että jos nämä piiput yhdistäisi ja lasfisi radalle siten että toinen pää kosfisi ilmassa olemaa joh-tolankaa ja toinen kiskoaa, niin siten syntynyt sähköliite polttaisi johtolan-gan poikki — jos näin kuulette puhut-tawan, älkää antako sellaisen teitä mihinkään tekoon hlyttää.

„Tarkka jos joku teille kertoo että voisitte särkeä maassa olewan johdon heittämällä kiviä korjausaukkoihin — ja niiden lähellä on kiviläjiä — niin älkää antako sen teitä mihinkään tekoon wietellä.

„Ja vielä, pojat, jottkut woimat teille kertoa että jos heitätte sement-ttä, santaa ja kiviä kiskoille, niin ne särkyvät. Kiskoja lähellä on tawa-rahuneet joissa on sementtiä ja te

tiedätte warfin hhtwin että jos siihen sekoittaa sataa, kiviä ja wettä, niin se kowettuu, ja jos sitä heittää korjauksaukkoihin, niin se tekee tehtävänjä. Jos luulette sen hhtiötä wahingoittaman, niin pidättäkää maunut ja me voitamme lahon, mutta, pojat, wäkiwaltaa me emme halua kättää, ei wäkiwaltaa. Jos joku sitä tekee, tulee meidän katsoa ettei se ole meidän toimestamme. Toiwon että olette minua oikein käsittäneet."

Näillä esimerkeillä union toiminnasta ei tarvitse olla sellaisenaan mitään todistuswoimaa eikä niiden liioin tarvitse osottaa unionismin luonetta kokonaisuudessaan. Mutta ne ovat kuvaavia, torfasteltaessa niitä lopputuloksia, johon unionismi pyrkii.

Teollisuusmaailmassa saattaa olla neljänlaisia rauhaa. Ensiksi entinen tila, jolloin isäntä määräsi ja työväestö totteli. Toiseksi aseellinen rauha, joka nykyään on yleensä kättännössä ja jolloin thönantajit ja thöwäestö ovat kumpikin niin wah-

vasti varustetut etteivät uskalla toistensa kimppuun käydä. Kolmanneski taasen se olotila jolloin työmäestö on voitolla ja komentaa isännistöä, kuten nykyään osaksi tapahtuu. Neljänneski se tila, jolloin jopu valitsee työn antajain ja tekijäin välillä.

Mikä on näistä se olotila, jota unionismi tulevaisuuteen nähden unelmoi?

Nykyiset union pyrkimykset kohdistuvat etupäässä aseellisen rauhan olotilan ylläpitämiseksi. Puolustusrahastot ovat sangen runsaassa määrin huomion esineinä, ja toivona on että ne kerran saadaan tarpeeksi suuriksi voidakseen vastata kapitalistien pääomia. Toiselta puolen jälleen ovat kapitalistit alkaneet liittyä yhä tanakammin yhteen unioniden vastapainoksi, ja Chicagossa perustettu Employers Association on tässä suhteessa osottanut esimerkin, jonka laajenemisesta on syhtä pelätä. Se yhteis toimi union vastaisen työn suostimiseksi ja vaatii jäseniltään ettei-

wät fähtä union työtä ollenkaan. Menestyskseenjä se perustaa sille uskolle — joka monasti on julki lausuttu, waan ei vielä todistettu — että unioitten jäsenistä noin 50 — 80 prosenttia olisi heti walmis unioistaan luopumaan, ellei heidän tarwittisi tovereittensa kostoa pelätä. Emme lähde tämän uskon totuutta, enemmän kuin vastakohtaakaan vastaan wäittämään, waikka syhtä on arwella että jonkun werran siinä on perää, jos ei niin suuresta määrässtä kuin tämä Employers Association ilmoittaa.

Mutta mikä on luonnollista, on se ettei täten synnytetty aseellinen rauha tule olemaan pitkäaikainen, jos se ferran tähdellisesti aikaan saataisiin. Sen tuottamat rasitukset koskevat nyt jo tawattomasti molemmin puolin, eikä unionismi luultawastikaan siinä kowin pitkälle jaksaa kestää. Työväestö sellaisessa taistelussa, jossa rahaa tarwitaan, on kowin huonolla puolella kapitalisteihin werraten, se on „ihmismatsjan taistelua

teräfsijä kasjaholweja vastaan", kuten muuan työväen edustaja unionismin vastustajain leiristä on sanonut. Suuret laftotaistelut koituvat ehdottomasti aina työväestön mahin gofsi, waikkapa he näennäisesti voit taitfiwatkin, sillä isännistö ei tappioita osallensa ota.

Tämä on kyllä tiettyä unionismin leirissä, ja siksä warustamisilla onkin lopputar koitus toinen kuin laftoihin walniistautuminen. Tar koitus käy nhä selwemmin ilmi viime aikojen ilmiöistä. Unionismi toivoo rauhaa kapitalismin kanssa, sopua ja so wintoa, yhteistyötä teollisuuden eri osastoissa. Ja kapitalismin puolelta on huomattu että sellainen olo tila on paras; useissa ammateissa on jo so winto tehty, ja mitä woimakkaam maksi unionismi paissuu, sen suuremmiksi käyvät mahdollisuudet työn antajain ja tekijäin yhteistyön suhteen.

Onko tällainen tulos toivottawa yleishyödyn ja työväestön kannalta?

Ei suinkaan, päinwastoin on sitä pelättävä. Pari ylempänä mainit-

semaamme esimerkkiä osottavat sen seurauksia. Yksilöllinen vapaus häviää ehdottomasti sellaisen järjestelmän käsissä, ja teollisuustuotteitten kättäjät ja tarwitsijat ovat kahden woiman, thön ja kapitaalın puristuksessa. Eri ammattilaiset waativat itselleen kaiken thön ja erikoisoikeudet thökalujen omistamiseen nähden. Leipurit waativat että myllyt eivät saa jauhoja muille myhdä kuin heille; emännät saawat sulkea paistinuuninsa ja ostaa leiwän. Parturit yksinomaan saawat partaveitsiä ostaa, mies ei itse woi partaansa ajaa. Siiliä eivät nyt enää saa suurkaupungeissä ajaa muut kuin hiilen ajajat, ja tulewaisuudessa tulee kai sama järjestelmä kehittämään kokonaan uusia ammattilaisia. Lopulta meille ei anneta weitsiä eikä kahweleita syödäksemme, waan tulee palkata joku „shöttäjän“ ammattikunnan jäsen ajamaan ruokaa suuhumme. Sammas-tikut kai myös kerääwät ympärilleen ammattikunnan, sitten kai seuraa „nenän niistäjän“ unio, joilla on yksin-

oikeus nenäliinoja kätellä ja lopulta emme voi ufkowarwasta liikuttaa, ellei joku palwtelewa union henki ole lupaa antamassa. Muutamia harwoja lufuunottamatta tulee jokaisen kuulua johonkin unioon. Ja nämä harwat? Ne ovat kapitalisteja, heillä on rahaa ja meidän uniolaisten tulee kumartaa heitä!

Mutta meidän ei tarvitse mennä näin pitkälle nähdäksemme koko tämän järjestelmän mahdottomuuden tulevaisuudessa. Kun kerran työn antajat ja tekijät ovat liitossa keskenään, niin mistään köyhän kansan tilan parantamisesta ei unioissa enää voi kysymystä olla. Uniolainen on saanut päänääränsä, mitä huolehtii hän muista? Köyhälistö on hänelle jotakin sellaista sameata pohjamutaa, josta vain itsensä rymöttää, jos siihen koskee. Hän itse on kohonnut herrasväättyyn ja tulee erinomaisesti toimeen. Koko se suuri kysymys — kurjuuden ja köyhyyden kysymys — josta alkuun oli lähdetty, ei enää hänelle kuulu. Entinen isäntämies,

kun herrastuomariksi nimitettiin, ei enää mahtunut pirtin lautoille istumaan, vaan kamarin pöydällä päivänsä jufotteli!

Jos asianomaiset ennakolta tehdyt laskut pitävät paikkansa, on siis unionilaisilla kylläkin viettelevä tulevaisuus itselleen. Mutta samalla kuin se tämän tulevaisuuden on päämääräkseen asettanut, on se tehnyt rikoksen omia ihanteitaan kohtaan: liike on muuttunut itsekkääksi, oman edun liikkeeksi, joka ei siekaile jättää entisiä yhteisiä onnettomuustovereita entiselleen, kun vain itse pääsee nousemaan. Käytännössä tämä kyllä on maailman tapa, mutta tällaisella liikkeellä odotaisi enemmän olevan moraalista vastuunalaisuutta. Unionismin on tähtynyt jo nykyisellä asteellaan huomata, minä se nykyistä suuntaansa seuraten tekemättä jättää. Sen tähtyy huomata että sillä ei ole uransa päässä muuta tavattavana kuin „kullalle kumartamista, hopealle hujumista“. Se näkö aifoo tunnustaa mestariksi suuret patruunat, ne

saavat nylkeä maata ja kansaa niin paljon kuin haluavat, kunhan vain unio saa satonsa korjata.

Se union periaate joka julistaa teollisuuden oleman yhteiskuntaa ylempänä, se se on joka tähän umpikuljuun on hukuttanut unionismin ihanteelliset tarkoitukset. Sillä me emme rikkauden ja köyhyyden turmiota tuottavaa suhdetta ratkaise että yksi luokka mahdollisesti saatetaan yhtä puolapuuta ylempiä varakkaisuuden tilapuille. Sinne alhaalle jääpi aina se suuri enemmistö, ja kokemus on monasti osottanut että ylempi autettu pian entisiltä veljiltään silmät tahrii. Nyt jo nähdään että unio katonaisuudessaan mihaa ei union miestä paljon tulisemmin kuin kapitalistia; mitä sitte silloin kun unio on päässyt kapitalistin kanssa ystävälliselle jalalle?

Unionistisen liikkeen erehdys meidän päivinämme osottautuu siis juuri siinä samassa periaatteessa joka sen Amerikassa ensin alulle auttoi. Silloin sowitziin siitä että politiikka ei

jaa union toimintaan kuulua, vaan sen tulee keskittää ponnistuksensa teollisuuden alueelle. Sillä välin on kuitenkin juuri teollisuus Amerikassa politiikkaa hyväksensä käyttäen nousnut valtavaksi sekä laajuudeltaan että väärinkäyttöfilitään. Onkohan näin ollen mahdollista siltä kansalle etuja voittaa, ellei sitä poliittilista tietä rupea koettamaan? Me näemme suurten kapitaalilyhteyksien kietowan ehä laajempia tulolähteitä avaraan hlyinsä, näemme niiden ehä suurempia tuloja saatuttawan, mutta hleisesti siitä ei kansan hyväksi suuria tipahda. Rikkaudet kokoontuvat wain ehä enemmän yksiin käsiin, ja rikkaiden ja köyhyyden vastakohta käypi ehä väikeämmäksi. Ryshmys ei ole enää yksinfertainen palkkaryshmys, vaan se koskee nykyisen taloudellisen järjestelmän perustuksia. Onko oikein että yksilöt saawat maamme luonnollisia tulolähteitä käyttää omaksi hyväksen? Onko oikein että muutamat yksilöt näistä lähteistä pumpaawat mahdottomia aarteita

luffojensa taakse? Eikö luonnollisempaa ole että ne liikatulot käytetään yhteiskunnan, valtion tarpeuksiin, jolloin ne välillisesti jokaisista hyödyttävät?

Puhutaan paljon Amerikan teollisuuden voittokulusta maailman markkinoilla. Siitä on syhtäkin puhua, sillä se on suuremmoista. Mutta tuleeko sitten kansan yleinen hywinvointi uhrata sille tunnille että saatetaan Amerikan monimiljonäärejä laskea sadoissa tai tuhansissa? Sillä paisufoonpa se teollisuus vaikka vielä suuremmaksi, koituvat siitä aineelliset tulokset vain yksilöitten hyväksi, joiden kanssa aina saadaan olla sotajalalla. Ja sama järjestelmä synnyttää yhä uusia yhteiskunnan loisia, jotka asioimistoimistojen nimellä kokevat kansaa nylkeä. Jos teollisuus joutuisi valtion huostaan, loppuisi tämä teerenpeli, koska kapitaali silloin taukoaisi korkea kasvamasta laiskana makaaville, ja kaikilta waadittaisiin työtä toimeen tullaseen. Valtio olisi työn antajana suurissa

luonnon tulolähteissä, avaisi niitä mahdollisimman paljon, ja sillä olisi aina työtä annettavana työtä haluavalle. Kaikelle sekä poliittiselle että taloudelliselle keinottelulle avautuisi silloin ikuisen haata, koska mahdollisuudet työttömään ansaitsemiseen poistuisivat. Ja tuotanto kasvaisi, työpäivä lyhenisi itsestään, koska työn tekijäin luku kasvaisi, kenenkään ei tarvitsisi lähimmäisensä työpalkkaa kadehtia eikä työpalkkaa, koska valtio olisi tilaisuudessa valvomaan ettei kenenkään työtä tekemän tarvitsisi nälkää nähdä.

Miten on tämä kaikki saatutettavissa? Työväestöä Amerikassa lie-
nee lähemmä parikymmentä miljoonaa, siitä järjestettyä unioni väkeä noin viides osa. Tällä järjestyneellä osalla on tavattoman suuri seuraajajoukko sekä järjestymättömän työväestön että nykyisiin talousoloihin tyytymättömäin parissa. Olisiko unionismin, jos se tahtoisikin alkuperäisille ihanteilleen uskollinen olla ja harrastaa köyhälistön etua, olisiko sen mah-

dotonta koota lippujensa ympärille ennen pittää 8 — 10 miljoonan äänestäjäjoukko ja sillä nousta valittewia kapitaalipuolueita vastaan? Epäilemättä niinä nykyaikana ei enää suuriaakaan vaikeuksia löytyisi. Mutta he tahtowat muodostua ylimyhtöksi työtä tekewän luokan keskuuteen.

Mainittakoon kuitenkin vielä että viime aikoina on unionismissa, varsinkin äärimmäisessä idässä ja lännessä, saanut yhä enemmän jalansijaa se usko että nykyinen unionistinen suunta ei ole oikea. On ruwettu waatimaan yhteiskunnallista parannusliikettä sormitettawaksi unionismin ohjelmaan, eikä taitetakaan Yhdysvalloissa woida wastustaa kowinkaan kauan sitä yli maailman siipiänsä lewittämää liikettä joka Euroopassa, varsinkin Saksassa, Ranskassa ja Englannissaakin, on tunkeutunut alhaisesta työläisen mökistä ylhäisön palatseihin ja joka waatimalla waatii taloudellista wallankumousta, wapautusta kapitaalille kaikille tunkeu-

tuvasta sydämättömästä sortowal-
lasta. Se kai on lopuksi voittama
Amerikan unionismin, sillä se liike
on luontainen työväen harrastusil-
le ja se ainakin nykyhetkellä on ainoa,
kätevän kautta mahwistusta saa-
nut liike joka voi nykyisen kurjuuskö-
hmyksen ratkaisuun saattaa.

